

Humvitae

Gerl-Falkovitz uppskattar "Humanae vitae"

Den sexuella lyckan kan inte garanteras sakramentalt, anser religionsfilosofen Hanna-Barbara Gerl-Falkovitz. Encyklikan "Humanae vitae" har emellertid beståndsdelar som kan få den att lyckas. Med anledning av att KUÄF i maj 2020 skickat ut debattskriften "Varför måste man som katolik "försvara" Paulus VI:s encyklika Humanae vitae" publiceras här i översättning en kortare artikel från tyska Die Tagespost. Den är skriven av Ignaz Steinwender.

Paulus VI understryker i "Humanae vitae" att varje enskild akt måste vara förbunden med den kärleksfulla hängivenheten och viljan till barn.

Foto Publifoto (dpa)

Religionsfilosofen Hanna-Barbara Gerl-Falkovitz kritiserar i en essä om encyklikan "Humanae vitae" av Paulus VI för *Die Tagespost* den feministiska diskursen om "kvinnligheten" och "moderskapet" men också "genusteorin". Med den senare har "en ännu djupare kroppsglömska" drivits igenom. Gerl-Falkovitz beklagar en "nedvärdering av den kvinnliga kroppen antingen genom en maskulinisering som hos Beauvoir eller en avaktualisering (deontologisering) som hos Judith Butler, eller genom en avgränsande, gränsöverskridande mekanisering, som hos Donna Haraway.

Fientligheten i radikalfeminismen och könsintegreringen.

Den internationella teologiska sommarakademin kritiserar den inomkyrkliga meningsskiljaktigheten i frågan om Paulus VI: s encyklika.

Medan man gärna anklagar kristendomen för främlingsfientlighet och kvinnofientlighet är sanningen den att båda, enligt Gerl-Falkovitz, står att finna i radikalfeminismen och i begreppet könsintegrering. Encyklikan "Humanae vitae" betraktar hon dessutom som "underskattad" om man bara skulle läsa den utan att ta hänsyn till konsekvenserna. "Om varje äktenskaplig akt verkligen inneslöt både hängivenheten och fruktbarheten så betyder det för kvinnan, lika mycket som för mannen, att man vinner ett språk att samordna mellan sig", skriver religionsfilosofen i sin essä.

Kvinnans mycket djupare fysiska ansträngning för ett barn betyder samtidigt en könslig asymmetri. "Hon måste jämt och ständigt föra ett samtal över kvinnans förmåga till uthållighet i födslarna, över arbetsfördelningen, över det gemensamma ansvaret att finna lösningar – i stället för en enkel ofruktsamhetsautomatik." Trots att

den sexuella lyckan inte kan garanteras sakramentalt ”talar encyklikan om sådana förutsättningar som kan få den svåra balansen att lyckas”.

Den äktenskapliga akten måste vara inställd på avlandet av nytt mänskligt liv.

Encyklikan ”Humanae vitae” lär att varje äktenskaplig akt för sig alltid måste inordnas i syftet att alstra mänskligt liv. Den kärleksfulla föreningen och fortplantningen är genom Skaparen gjord oupplösbar mellan makarna.

Paulus VI understryker i ”Humanae vitae” att varje enskild akt måste förena den kärleksfulla hängivenheten och viljan till barn. Det tillåtna ”nyttjandet” av ofruktsamma dagar leder som kontrast till hormonell prevention och till samtal mellan makarna i omtänksamhet.

Encyklikan varnar för att kvinnans ständiga ”tillgänglighet” förminskar henne till ett medel för en instinkternas tillfredsställelse, det vill säga till den klassiska övergången till att vara ett ”ting”. I ett vidgat perspektiv finner man i encyklikan också argument som talar mot in vitro fertilisering (IVF), spermadonation och surrogatmoderskap.

Översatt för KUÄF och för hemsidan Katolsk Horisont, Göran Fäldt 24 maj 2020.